

8 Απριλίου 2017

Επίσκοπος Χριστουπόλεως Μακάριος: «Ο Σταυρός αυτός και η δοκιμασία μας ένωσε» (ομιλία κατά τη διάρκεια του γεύματος της Πανήγυρης του Ευαγγελισμού στο Βατοπαίδι)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα / Θεολογία και Ζωή / Ιερά Μεγίστη Μονή Βατοπαιδίου](#)

Λόγια καρδιάς από τον Επίσκοπο Χριστουπόλεως Μακάριο στο Βατοπαίδι.

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Μιλήτου κ. Απόστολε,
Πανοσιολογιώτατε καί σεβαστέ μου ἅγιε Καθηγούμενε κ. Ἐφραίμ,
Πανοσιολογιώτατοι Καθηγούμενοι καί ἀντιπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Ἀγιορειτικῶν
Μονῶν,
Ἵσιώτατοι καί εὐλαβέστατοι Πατέρες,
Ἀγαπητοί προσκυνητές,

Αἰσθάνομαι ὅτι δέν ἔχω τίς προϋποθέσεις νά ὀμιλήσω γιά τό μυστήριο πού
τελεσιουργεῖται στόν Ἅγιον Ὅρος καί, συγκεκριμένα, στήν πανηγυρίζουσα Ἱερά
αὐτή καί περίπυστη Μονή, ὅπως πάλαι ποτέ δέν μπόρεσε νά ὀμιλήσει ὁ Μωϋσῆς
ἐνώπιον τοῦ τρέμοντος καί καπνίζοντος Σιναίου Ὅρους, καθώς καί οἱ Ἀπόστολοι ἐν
τῷ Θαβωρίῳ, ἐνώπιον τῆς Θείας Μεταμορφώσεως.

Καταθέτω μόνον εὐλαβῶς στήν ἀγάπη σας, κατά προτροπήν τοῦ προεστῶτος τῆς
πανηγύρεως, Σεβ. Μητροπολίτου Μιλήτου κ. Ἀποστόλου ὡς καί τοῦ ἁγίου
Καθηγουμένου, μία ἑοραστική σκέψη, σκέψη κατανύξεως, γιά τό σημερινό
θεομητορικό γεγονός.

Ἡ ἑορτή αὐτή τοῦ Εὐαγγελισμοῦ συνιστᾷ τήν πρώτη λειτουργία στόν καιρό τῆς
Καινῆς Διαθήκης. Ὅπως στήν κάθε Θεία Λειτουργία ἔχομε σάρκωση τοῦ Υἱοῦ καί
Λόγου τοῦ Θεοῦ, γιά νά γίνουν οἱ πιστοί, μέ τή Θεία Μετάληψη, σύσσωμοι καί
σύναιμοι τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, κατά τόν ἴδιο τρόπο ἡ πρώτη ἀγγελική λειτουργία
εἶναι αὐτή τοῦ Γαβριήλ, τοῦ «φθεγξαμένου τῇ Παρθένῳ τό Χαῖρε», διότι «σύν τῇ
φωνῇ ἐσαρκοῦτο ὁ ὄλων Δεσπότης». Τότε, ἀρρήτως καί καθημερινῶς στή Θεία
Λειτουργία δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία ἐπανάληψη τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, μία
ἐπανάληψη τῆς σαρκώσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ· εἶναι τό γεγονός κατά τό
ὁποῖο, «σύν τῇ φωνῇ» τοῦ τελούντος τῆ Θεία Λειτουργία ἐπισκόπου, «σαρκοῦται ὁ
τόν ὄλων Δεσπότης».

Τό μυστήριο αὐτό τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ὄχι μόνο φανερώνεται, ἀλλά
καί πραγματώνεται. Ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἦταν «ἀποκεκρυμμένον ἀγγέλοις τε καί
ἀνθρώποις», σήμερα ἀποκαλύπτεται. Ἐκεῖνο τό ὁποῖο μόνον ὡς σχέδιο ὑπῆρχε στόν
οὐρανό, γίνεται ἔργο καί πραγματικότητα. Ὁ Ἄσαρκος σαρκώνεται. Ὁ Ἄχρονος
εἰσέρχεται στό χρόνο. Ὁ Ἄναρχος ἄρχεται. Τά ἐπίγεια συγχορεύουν μέ τά οὐράνια.
Ὁ Θεός γίνεται κοινωνός τῆς ἀνθρώπινης φύσεως, γιά νά γίνουμε ἡμεῖς «κοινωνοί
θείας φύσεως». Μυστήριο τό γεγονός τῆς σαρκώσεως! Στό δοξαστικό τῶν
ἀποστίχων τοῦ Ἑσπερινοῦ ἀκούσαμε τόν ὑμνογράφο νά λέγη: «Σήμερον χαρᾶς
εὐαγγέλια! ὦ Μυστήριον! Ὁ τρόπος τῆς κενώσεως ἄγνωστος, ὁ τρόπος τῆς

συλλήψεως ἄφραστος» ὑπερφυῶς, ἐπιτελέστηκε ἡ πρώτη σάρκωση καί αὐτό τό ὁποῖο βιώνουμε.

Ὅπως ἤδη προανέφερε ὁ προεξάρχων τῆς Πανηγύρεως, ὁ περίουος καί σεβάσιμος Ἱεράρχης τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας, Σεβ. Μητροπολίτης Μιλήτου κ. Ἀπόστολος, τό γεγονός τοῦ Εὐαγγελισμοῦ γιά ὅλους ἐμᾶς σήμερα, γιά τόν Γέροντα Ἐφραίμ καί τήν ἀδελφότητα, γιά τούς προσκυνητές, καί πρωτίστως γιά τόν Πατριάρχη μας, ἔχει ἰδιαίτερη σημασία, γιατί ταυτίζεται μέ τή μεγάλη καί ἱστορική ἀποκατάσταση τῆς Ἱεῤῤ Μονῆς Βατοπαιδίου. Θά μπορούσαμε διαφορετικά νά ποῦμε ὅτι σήμερα ἐορτάζουμε «διπλῆς χαρᾶς εὐαγγέλια».

Θέλω ὅμως, πατέρες καί ἀδελφοί, νά ὑπογραμμίσω ὅτι τό σημαντικό σέ ὅλη αὐτή τήν ὑπόθεση τοῦ πόνου καί τοῦ σταυροῦ εἶναι ὅτι ἡ δοκιμασία μᾶς ἔνωσε ὅλους καί μᾶς κατέστησε ὁμόψυχους καί ὁμοκάρδιους, γεγονός πού μόνον ὡς σημεῖο τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νά ἐρμηνευτεῖ. Διότι, ὅπου ὑπάρχει ὁ διάβολος, ὑπάρχει διχόνοια. Ὅπου, ὅμως, ὑπάρχει ὁ Θεός, ἐκεῖ ὑπάρχει ἀγάπη καί ἐνότητα.

Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ ψυχή στενάζει δίχως Θεό. Ὁ Νυμφίος, «ὁ ὠραῖος κάλλει παρά τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων», τόν ὁποῖο σέ μερικές ἡμέρες θά προσκυνήσουμε, μᾶς ἀναζωογονεῖ, γιατί εἶναι ὁ μόνος ζωοδότης. Ὁ ἄνθρωπος ζεῖ μόνο κοντά στό Θεό καί, παρότι εἶναι λίγος, γίνεται πολὺς καί, ἐνῶ εἶναι μικρός, γίνεται μέγας. Ἀπογοητεύεται κάποιες φορές ἀπό ὅλα, ἀλλά τελικά δέν χάνεται, γιατί στρέφεται πρὸς τό Χριστό καί πιστεύει καρδιακά ὅτι Αὐτός εἶναι ἡ μόνη λύση τῆς ζωῆς μας. Πολλές φορές χάνουμε τίς ἐλπίδες μας στοὺς ἀνθρώπους καί συνειδητοποιοῦμε τότε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ μόνος πού μᾶς ἀπέμεινε. Κάνουμε τόν ἐσωτερικό μας διάλογο καί λέμε: «Ἔχω τό Χριστό προστασία πού μέ ἀνορθώνει. Μπορεῖ οἱ ἄνθρωποι νά μέ ἀδικήσουν. Μπορεῖ νά μέ συκοφαντήσουν. Μπορεῖ τελικῶς στή ζωή μου νά ἀποτύχω παταγωδῶς, ἀλλά μέσα ἀπό τήν ἀποτυχία μου θά γνωρίσω τό Θεό. Κι αὐτό θά εἶναι ἡ δόξα μου καί ἡ τιμή μου». Εἶναι ἐπιτυχία τῆς ζωῆς μας ὅτι τελικά γνωρίζουμε τό Θεό μέσα ἀπό μιά θλίψη, μιά δοκιμασία, μέσα ἀπό τήν κατασυκοφάντηση, τή δίωξη καί τόν πόνο. Μέσα σ' αὐτή τήν δύσκολη, ἐπίπονη καί ὀδυνηρή κατάσταση στρεφόμαστε πρὸς Αὐτόν, τό Χριστό, καί αἰσθανόμαστε ὅτι Αὐτός ἔχει τήν ἀγάπη πού μᾶς λείπει. Ἔτσι, ἡ ἀποτυχία καί ἡ ἀπόγνωση μποροῦν νά μετατραποῦν σέ προνόμια καί οἱ δυσκολίες μποροῦν νά γίνουν εὐκολίες, πού θά μᾶς ἀνοίξουν τό δρόμο γιά τή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Ἡ δοκιμασία τήν ὁποία πέρασε τό μοναστήρι καί, στό ὄνομα τοῦ μοναστηριοῦ, ὁ ἱερός θεσμός τοῦ Μοναχικοῦ Πολιτεύματος, πολλές φορές μᾶς ὀδήγησε στό συμπέρασμα ὅτι οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νά μᾶς ἀδικήσουν, νά μᾶς συκοφαντήσουν, νά μᾶς χτυπήσουν ἄδικα καί ἀλύπητα, νά μᾶς στερήσουν πολλά σ' αὐτή τή ζωή, ἀλλά τό θάνατο δέν μπορεῖ νά μᾶς τόν στερήσει κανεῖς. Κι ὅταν

συνειδητοποιήσουμε ότι δέν υπάρχει τίποτα πιά για μᾶς, τότε, κοντά στό Θεό, νιώθουμε χαρά καί δέν μᾶς ἀγγίζει ἡ ἀνθρώπινη ἀπογοήτευση καί ἡ ψυχική κατάθλιψη. Ὁ Χριστός μᾶς διδάσκει καί τό ἦθος τοῦ μοναχικοῦ πολιτεύματος μᾶς ἐμπνέει μέ ποιό τρόπο νά ζοῦμε μέ τή δυσκολία μας καί, τήν ἴδια στιγμή, ἡ καθημερινότητά μας νά μή χάνει τήν ὁμορφιά της· πῶς νά ζοῦμε μέ τόν πόνο, ἀλλά μέσα μας νά ἔχουμε χαρά καί εἰρήνη ἢ πῶς, ἐνῶ εἴμαστε ἀσθενεῖς, νά νιώθουμε ἐσωτερική πληρότητα καί νά μή φοβούμαστε τό θάνατο.

Αὐτές οἱ μεγάλες βιωματικές ἀλήθειες ἐξῆλθαν ὡς «μύρον εὐωδιάζον» ἀπό τήν ἀδελφότητα καί τόν ἡγούμενο, κατά τό δύσκολο καί ζοφερό αὐτό διάστημα τῆς δοκιμασίας. Κάποιοι παραπλανητικῶς ὀδηγήσαν στό σκότος, ἀλλά ἐμεῖς ἀπό τήν ἀδελφότητα εἶδαμε φῶς. Κάποιοι μιλοῦσαν μέ φθόνο, ἀλλά ἐμεῖς λαμβάναμε ἀπό τό Γέροντα καί τούς πατέρες καλοσύνη καί συγχώρηση. Κάποιοι πάλι ἔδειξαν μῖσος, ἀλλά ἐσεῖς ἀπαντούσατε μέ ἀγάπη.

Ὁ Ἅγιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης ἔλεγε: «Υπάρχει ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου γιά τόν Θεό, μόνο ἐπειδή υπάρχει πρῶτα ἡ ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο». Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ ἀναζητήση τοῦ Θεοῦ ἀπό τόν ἄνθρωπο ἐπιτελεῖται μέ ἕνα παράδοξο καί θαυμαστό τρόπο: Ὁ Θεός μέ βρίσκει, μέ τήν προϋπόθεση ὅτι ἐγώ ἐμπιστεύομαι τόν ἑαυτό μου στό χέρι Του, ἐγκαταλείπω τό θέλημά μου καί ἀπαλλάσσομαι ἀπό μέριμνες καί φροντίδες. Ὁ Θεός ἐπέβλεψε, λοιπόν, ἐπί τήν ἀδελφότητα γιά μία ἀκόμη φορά.

Δόξα τῷ Πατρὶ καί τῷ Υἱῷ καί τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Συγχαίρω τόν πανοσιολογιώτατο Καθηγούμενο Γέροντα Ἐφραίμ καί σύμπασα τήν ἀδελφότητα γιά τό ἦθος πού ἐπέδειξαν ὅλο αὐτό τό διάστημα καθώς καί τήν ἐμπιστοσύνη τους στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα θερμῶς νά συνεχίσετε νά ἐπιδεικνύετε αὐτό τό ἀγαπητικό ἦθος. Νά συνεχίσετε τό πνευματικό σας ἔργο, τό ὁποῖο προσβλέπει στή δόξα τοῦ Θεοῦ καί ὄχι στή δόξα τῶν ἀνθρώπων. Ὅταν ὁ ἄνθρωπος προχωρεῖ στό πνευματικά, χωρεῖ μέσα του ὅλη τήν ἀνθρωπότητα γιά τήν ὁποία προσεύχεται, ὅπως ὁ Χριστός στή Γεθσημανή. Ὁ ἄνθρωπος πού ἀγαπᾷ δείχνει ὅτι γνώρισε τό Θεό, διότι ὁ Θεός εἶναι ἀγάπη.

Ἡ Παναγία μας, ἀπό τήν πολλή της ἀγάπη πρὸς τό Θεό, δέν ἐμπιστεύτηκε τό θέλημά της ἀλλά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἔτσι ἔγινε τό θαῦμα. Καί τό κάθε θαῦμα πού ζοῦμε εἶναι ἀποτέλεσμα πίστεως καί ἀγάπης, ὅπως ἀκριβῶς ζήσαμε αὐτές τίς ἡμέρες ἕνα ζωντανό θαῦμα, μετά τήν ἀθωωτική γιά τήν Μονή ἀπόφαση τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης.

Σεβασμιώτατε, Πατέρες καί ἀδελφοί

Στό στιχηρό τοῦ μικροῦ ἑσπερινοῦ τῆς ἑορτῆς ἀναφέρεται ὅτι ὁ «Ἄρχων τῶν ἄνω Δυνάμεων, ὁ Γαβριήλ καταπτᾶς, τήν Παρθένον ἀσπάζεται, χαῖρε λέγων ὄχημα,

καθαρόν τῆς Θεότητος». Ἐγκαρδίως κι ἐγὼ σᾶς κατασπάζομαι, εὐχαριστώντας γιά τήν ἀγάπη καί τή φιλοξενία, χαίρων δέ καί ἀγαλλόμενος εὐχομαι νά ἔχετε τήν μητρική προστασία τῆς Παναγίας μας στήν καθημερινή, μοναχική σας δολιχοδρομία καί πλούσια τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ στά ἔργα σας, τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ τῆς πίστεώς μας, στόν ὁποῖο πρέπει πᾶσα δόξα, τιμή καί προσκύνησις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄμήν

Πηγή: briefingnews.gr